

**A Kúria
mint másodfokú bíróság**

végzése

Az ügy száma: Kpkf.I.35.230/2022/4.

A tanács tagjai: Dr. Hajnal Péter a tanács elnöke;

Dr. Heinemann Csilla előadó bíró;

Dr. Mudráné dr. Láng Erzsébet bíró

A felperes: Felperes1

(Cím2.)

A felperes képviselője: ügyvédi iroda

Cím4

ügyvéd1

Az alperes: Alperes1

Cím1

Az alperes képviselője: jogtanácsos

A per tárgya: adóügyben indult közigazgatási jogvita

A fellebbezést előterjesztő fél: a felperes 63. sorszám alatt

Az elsőfokú bíróság határozatának száma: a Fővárosi Törvényszék 39.K.702.337/2020/61. számú végzése

Rendelkező rész

A Kúria az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyja.

A pártfogó ügyvéd díját a felperes viseli.

A fellebbezési illeték az állam terhén marad.

A végzés ellen további jogorvoslatnak nincs helye.

Indokolás

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A 2019. március 27. napján lefolytatott ellenőrzés alapján az elsőfokú hatóság 4520848923 számú határozatával megállapította, hogy a felperes fémkereskedelmi törvénysértést követett el, és kötelezte a felperest arra, hogy a közléstől számított 30 napon belül a jogsértést szüntesse meg, a fémkereskedelemtől szóló 2013. évi CXL. törvény 11. § (8) bekezdése alapján bírság kiszabását mellőzte.

[2] A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes a 2234758235 számú másodfokú határozatával az elsőfokú hatóság határozatát helybenhagyta.

[3] A felperes keresetet terjesztett elő az alperes határozatának felülvizsgálata iránt, tárgyalás tartását kérte. A bíróság 2020. augusztus 28. napjára az ügyben tárgyalást tűzött ki, mely tárgyalást a 9. sorszámú végzésében a felperes kérelmére 2020. november 18. napjára elhalasztotta. Az idéző végzés 2020. szeptember 18. napján „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza. A felperes 2020. november 16. napján kelt, 10. számú beadványában bejelentette, hogy a tárgyaláson megjelenni nem tud, kérte a tárgyalás elhalasztását. Az alperes a per érdemi tárgyalását kérte.

[4] A bíróság a pert érdemben tárgyalta és 2020. november 18. napján kelt, 11/II. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította.

[5] Az elsőfokú bíróság 13. sorszámú végzésével elutasította a felperes 2020. november 18. napján megtartott tárgyalást kitűző 9. számú idéző végzés szabálytalan postai kézbesítésére vonatkozó kifogását, melyet a felperes fellebbezése folytán eljáró Kúria Kpkf.V.40.033/2021/2. számú végzésével hatályon kívül helyezett. A Kúria végzése alapján a bíróság a felperes által előterjesztett igazolási kérelmet megvizsgálta és 40. számú végzésében az igazolási kérelmet elutasította, melyet a felperes fellebbezése folytán eljáró Kúria Kpkf.V.35.359/2021/3. számú végzésével helybenhagyott.

[6] A felperes 2021. február 18. napján igazolási kérelmet terjesztett elő arra vonatkozóan, hogy a 2020. november 18. napján megtartott tárgyaláson önhibáján kívül megjelenni nem tudott. A bíróság 32. számú végzésével a felperes igazolási kérelmét jogerősen visszautasította.

[7] Ezt követően a felperes személyesen 2021. november 8. napján 57. számon és 2021. november 11. napján jogi képviselője útján elektronikus úton 58. számon tartalmában megegyező újabb igazolási kérelmeket nyújtott be arra vonatkozóan, hogy a 2020. november 18. napján megtartott tárgyaláson önhibáján kívül, derékfájása miatt nem tudott megjelenni, mozgásában korlátozott volt, az ülés és az állás is fájdalmat okozott számára. Kifejtette, hogy a tárgyalásról utólag, 2020. november 24. napján szerzett tudomást, mivel a posta nem kézbesítette az idézést. Beadványában kérte a tárgyalás megismétlését és a 11/II. számú ítélet hatályon kívül helyezését. Kérelméhez csatolta 2020. szeptember 24. napján kelt MRI leletét, valamint egy 2020. november 26. napján kelt ambuláns lapot.

Az elsőfokú bíróság döntése

[8] Az elsőfokú bíróság a felperes igazolási kérelmét visszautasította. Utalt a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 151. § (1)

bekezdésére, mely kimondja, hogy az igazolási kérelmet az elmulasztott határnaptól, vagy az elmulasztott határidő utolsó napjától számított 15 napon belül lehet előterjeszteni. Ha a mulasztás később jut a félnek vagy képviselőjének tudomására, vagy az akadály később szűnik meg, az igazolási kérelem előterjesztésének határideje a tudomásszerzést vagy akadály megszűnését követő napon kezdődik, azonban a mulasztástól számított 3 hónap eltelte után igazolási kérelmet előterjeszteni nem lehet. Hangsúlyozta, hogy az igazolás elsődleges objektív határideje a mulasztástól számított 15 nap, a határidő számítás általános rendelkezései szerint számítandó. Az igazolási kérelem előterjesztésére a törvényalkotó írt egy szubjektív határidőt és egy objektív határidőt, melyen túl igazolásra nincs lehetőség.

[9] Rögzítette, hogy a 9. számú végzést kézbesítő küldemény 2020. szeptember 18. napján „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza, melyet a Kp. 36. § (1) bekezdés c) pontja alapján alkalmazandó Pp. 137. § (2) bekezdése alapján 2020. szeptember 17. napján kézbesítettnek kellett tekinteni. A felperes által 2021. február 18. napján benyújtott igazolási kérelmét az elsőfokú bíróság már a 32. számú végzésében annak elkészttsége okán jogerősen visszautasította. A 2021. november 11. napján benyújtott újabb igazolási kérelemben a felperes által sem vitatottan az idéző végzéről már 2020. november 24. napján tudomást szerzett, erre figyelemmel a kézbesítési kifogás benyújtásának határideje 2020. december 9. napja volt, a Pp. 151. § (1) bekezdés szerinti objektív 3 hónapos határidő pedig 2021. február 18. napján járt le, vagyis ezen határidőt követően igazolási kérelmet nem lehet előterjeszteni. Mindezekre figyelemmel a bíróságnak mérlegelés nélkül vissza kellett utasítani az igazolási kérelmet, nincs jogszerű lehetőség arra, hogy a kérelemben előadott indokok alapján a kérelemnek az önhiba hiányának a valószínűsítésére való alkalmasságát vizsgálja.

A felperes fellebbezése és az alperesi észrevétel

[10] A felperes fellebbezésében kérte az elsőfokú végzés megváltoztatását és az igazolási kérelem teljesítését, másodlagosan a jogszabálysértő végzés hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat meghozatalára történő utasítását.

[11] Álláspontja szerint az igazolási kérelem visszautasítása sérti a veszélyhelyzet megszűnésével összefüggő átmeneti szabályokról és a járványügyi készültségről szóló 2020. évi LVIII. törvény 93. §-ában foglaltakat, mely kimondja, hogy a veszélyhelyzet ideje alatt a kézbesítés tekintetében a kézbesítési kifogás, valamint a veszélyhelyzet ideje alatti mulasztás igazolása iránti kérelem előterjesztésének törvényben meghatározott határidejébe a veszélyhelyzet időtartama nem számít bele. A fenti törvény a 40/2020. (III. 11.) Kormányrendelet által kihirdetett veszélyhelyzet megszűnésekor lépett hatályba, azaz 2020. június 18-tól.

[12] Hangsúlyozta, hogy a 478/2020. (XI. 3.) Kormányrendelet 2020. szeptember 4-től újabb veszélyhelyzetet hirdetett. A per tárgyalására a veszélyhelyzet időtartama alatt került sor, arról való tudomásszerzés 2020. 11. 24-én történt, ami szintén a veszélyhelyzet idejére

esett. Ezért a 15 napos igazolási kérelem beadására nyitva álló határidő nem telt még el, se a tárgyalás napjától, se a tárgyalásról való tudomásszerzés napjától, mert még mindig veszélyhelyzet áll fenn. Ezért a végzés helytelenül állapította meg, hogy az igazolási kérelem elkésett. Nézete szerint az igazolási kérelem 3 hónapos kiterjesztett beadhatósági határideje a jelenlegi veszélyhelyzet majdani megszűnésétől kezdve számítandó.

[13] Arra is hivatkozott, hogy a Kpkf.V.35.359/2021/3. számú végzéssel elbírált igazolási kérelemhez képest ez az igazolási kérelem tartalmilag más, ezért nincs jelentősége annak, hogy korábban a bíróság nem adott helyt az igazolási kérelmének. Előadta, hogy a 2021. február 18. napján beadott igazolási kérelmet elbíráló végzés is fellebbezhető lett volna jelen indokolás alapján, csak akkor még nem szerzett tudomást a 2020. évi LVIII. törvény rendelkezéseiről. Az elsőfokú bíróság az igazolási kérelem visszautasítása okán az igazolási kérelemben foglaltakat érdemben nem bírálta el, annak érdemi elbírálása során méltányosan köteles eljárni, ezért annak helyt kellett volna adni.

[14] Az alperes észrevételt nem terjesztett elő.

A Kúria döntése és jogi indokai

[15] A fellebbezés alaptalan.

[16] A Kúria a Kp. 112. § (3) bekezdés szerint alkalmazandó 108. § (1) bekezdése szerint az elsőfokú bíróság végzését a fellebbezés keretei között bírálta felül.

[17] A Kúria megállapította, hogy az elsőfokú bíróság jogszabálysértés nélkül utasította vissza annak elkésettsége okán a felperes tárgyalás elmulasztása miatt előterjesztett igazolási kérelmét. A felperes maga is elismerte beadványaiban, hogy 2020. november 24. napján szerzett a mulasztásról tudomást, így helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az igazolási kérelem benyújtásának határideje 2020. december 9. napja volt.

[18] A felperes alapvetően a Pp. 151. § (1) bekezdése szerinti objektív 3 hónapos határidő leteltét vitatta, állítva, hogy a 2020. évi LVIII. törvény 93. §-ából következően a veszélyhelyzet ideje alatti kézbesítés tekintetében a kézbesítési kifogás, valamint a veszélyhelyzet ideje alatti mulasztás igazolása iránti kérelem előterjesztésének törvényben meghatározott határidejébe a veszélyhelyzet időtartama nem számít bele. Miután a 478/2020. Kormányrendelet 2020. november 3. napjától ismételt veszélyhelyzetet rendelt el és annak megszüntetésére csak 2021. február 8. napjával került sor, így az igazolási kérelem határideje nem múlt el.

[19] A Kúria nem osztja ezt a felperesi jogi érvelést.

[20] A felperes által hivatkozott, a veszélyhelyzet megszűnésével összefüggő átmeneti szabályokról és a járványügyi készültségről szóló 2020. évi LVIII. törvény 1. § kimondja, hogy e törvény alkalmazásában veszélyhelyzet: a veszélyhelyzet kihirdetéséről szóló 40/2020. (III. 11.) Kormányrendelet szerinti veszélyhelyzet. A 93. § valóban a veszélyhelyzet ideje alatti kézbesítés tekintetében a kézbesítési kifogás és a mulasztás igazolás iránti kérelem előterjesztésének törvényben meghatározott határidejére rendelkezik akként, hogy a veszélyhelyzet időtartama nem számít bele. Ugyanakkor az 1. § kifejezetten meghatározza, hogy mely Kormányrendelet által kihirdetett veszélyhelyzet időtartamáról van szó. Ez pedig a 2020. március 11. napjával elrendelt és 2020. június 17. napjáig tartó időszakig tartó veszélyhelyzetre írta elő a határidő számítás eltérő szabályait. Ezt követően a törvény nem került módosításra, kiegészítésre, és azt nem terjesztették ki a 478/2020. (XI. 3.) Kormányrendelettel 2020. november 4. napján hatályba lépett és a 282/2020. (VI. 17.) Kormányrendelettel 2021. július 18. napjával megszüntetett veszélyhelyzet időtartamára.

[21] Ebből következően a 2021. november 8. és 11. napján benyújtott igazolási kérelem határidejének számítására nem volt kihatással, vagyis helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a Pp. 151. § (1) bekezdés szerinti objektív 3 hónapos határidő 2021. február 18. napján lejárt. Önmagában az a körülmény, hogy más jogszabályok a veszélyhelyzet újbóli kihirdetéséről, így annak meghosszabbodásáról rendelkeztek, nem érintették a törvény időbeli hatályát, alkalmazhatósága időkorlátját. Tévesen hivatkozott tehát az felperes arra, hogy nem volt helye az igazolási kérelme visszautasításának.

[22] A Kúria mindezek alapján megállapította, hogy a fellebbezéssel támadott végzés nem volt jogszabálysértő, így azt a Kp. 114. § (5) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

A döntés elvi tartalma

[23] *A mulasztás igazolására nyitva álló 15 napos szubjektív és 3 hónapos objektív határidő az elmulasztott cselekmény időpontjától számítandó, a 40/2020. (III. 11.) Kormányrendelet 282/2020. (VI. 17.) Kormányrendelettel történő hatályon kívül helyezésével nem volt olyan előírás hatályban, amely a veszélyhelyzet ideje alatti mulasztás igazolása iránti kérelem előterjesztésének törvényben meghatározott határidejét meghosszabbította volna.*

Záró rész

[24] A Kúria a fellebbezést a Kp. 114. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[25] Az alperes észrevételt nem terjesztett elő, másodfokú eljárásban perköltsége nem merült fel, ezért a Kúria a Kp. 35. § (1) bekezdése értelmében alkalmazandó Pp. 81. § (1) bekezdése alapján e körben a döntéshozatalt mellőzte.

[26] A felperes személyes költségmentességére tekintettel az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (3) bekezdés d) pontja és 47. § (1) bekezdés szerint számított mértékű fellebbezési illeték az állam terhén marad, figyelemmel a Pp. 102. § (6) bekezdésére.

[27] A Pp. 101. § (3) bekezdése értelmében a bíróság az eljárást befejező határozatával rendelkezik a pártfogó ügyvédi díj viseléséről. A felperes sikertelenül fellebbezett, ezért a Kúria a jelen másodfokú eljárás befejezésére tekintettel rendelkezett arról, hogy a fellebbezési eljárásban a pártfogó ügyvéd díját a felperes viseli. A pártfogó ügyvéd díjának megállapításáról a kirendelő hatóság dönt.

[28] A Kúria végzése ellen a fellebbezést a Kp. 112. § (2) bekezdése, a felülvizsgálatot a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

Budapest, 2022. április 28.

Dr. Hajnal Péter s.k. Dr. Heinemann Csilla s.k. Dr. Mudráné dr. Láng Erzsébet s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró